

Ελπίδα ζωής μέσα από τον θάνατο

Ορθοδοξία / Σοφίας λόγοι

Αρχιμ. Μάξιμος Κυρίτσης, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Αγίου Διονυσίου Ολύμπου

Οι επιδημίες και οι θεομηνίες είναι μια φιλόνηρη παραχώρηση του Θεού προκειμένου να προσανατολίσει τον άνθρωπο προς την φυσική του πορεία, στην πορεία που χάραξε ο σαρκωθείς Θεός: την υπέρβαση του θανάτου και την αναζήτηση της αιώνιας ζωής που δια του θανάτου Του χάρισε ο Θεός στον άνθρωπο. Στον θάνατο έβαλε ο Χριστός ζωή, «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται».

Σ'αυτό το βασίλειο προόρισε ο Θεός τον άνθρωπο. Αντίθετα, ο σύγχρονος άνθρωπος που απομονώθηκε από τη ζωή, την ὄντως Ζωή, έφτιαξε ένα δικό του βασίλειο ζωής, που ο Άγιος Σωφρόνιος το ονομάζει ελαττωμένο βασίλειο. Αυτό το βασίλειο, όσο κι αν οι εφευρέσεις των ανθρώπων προσπάθησαν να το εξωραίσουν δεν παύει να είναι μια μαυρίλα και μια θανατηφόρα ανατριχίλα. Βρίσκει τον άνθρωπο πιο μακριά από τον Δημιουργό του, στα χέρια του πλάνου και του τυράννου και με παράλογη εμπιστοσύνη στον εαυτό του.

Ο πειρασμός του ιού σαν μια φωτιά φανέρωσε το είδος του υλικού με το οποίο ο καθένας έκτισε τον οίκο του, το επίπεδο της σκέψεως και της καρδιάς του. Σ'έναν κόσμο που κυριαρχεί ο ορθολογισμός, γέννημα του διαφωτισμού και η λογική ως η μόνη δύναμη λύσεων των προβλημάτων της ζωής, φανερώθηκε το τίμημά τους: ο φόβος που προκαλεί η εγγύτητα του θανάτου, η διάσπαση των ανθρώπων και το χάος των κοινωνιών. Τελικά η σύγκρουση θα είναι αναπόφευκτη...

Ο Θεός όμως δεν «τέρπεται επ' άπωλεία ζώντων» αλλά φροντίζει για τη σωτηρία όλων.

Η μόνη επιλογή είναι να μπει στη ζωή όλων μας η λογική του θαύματος. Η απαλλαγή όχι από τον θανατηφόρο ιό μόνο, αλλά κυρίως από τον «κακοήθη όγκο, όστις επιφέρει αιώνιο θάνατο», δηλαδή την υπερηφάνεια, που έκανε τον άνθρωπο να εκπέσει από την αγάπη του Θεού. Με τον πειρασμό φάνηκε η αδυναμία του επηρμένου ανθρώπου, η ανεπάρκειά του να αντιμετωπίσει και τον μικρότερο εχθρό. Αλλά φανερώθηκε και η γύμνια του από την Θεία κάλυψη και Αποκάλυψη.

Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν έμαθε να αντιμετωπίζει τους πειρασμούς και κυρίως τον πειρασμό του θανάτου με το Φως του Αναστάντος Χριστού, που νίκησε κατά κράτος το κράτος του.

Η ελπίδα όλων δεν βρίσκεται αλλού, παρά να πεθάνουμε εν Χριστώ, του οποίου ο θάνατος αποτελεί το κατάκριμα του θανάτου, όπου επέρχεται η αληθινή απελευθέρωση, σφραγίζεται η δύναμη της Αναστάσεως μέσα μας και

εισερχόμαστε στη χώρα των «αιωνίως ζώντων». «Πού σου θάνατε το κέντρον; Ανέστη Χριστός και ουδείς επί μνήματος».

Όταν η ψυχή γαλουχηθεί, αυξηθεί και ανδρωθεί με αυτό το μήνυμα, ο θάνατος εξαφανίζεται από το πεδίο δράσεως του.

Έτσι η εκκλησία δε θα γίνεται χώρος μεταδόσεως του θανάτου αλλά αποτροπής του και ελπίδα «κρείττονος Αναστάσεως!» και η επαφή μας με την ταπεινή Αγάπη Του θα καταστεί «ισχυροτέρα του θανάτου».

<https://bit.ly/39qoKsV>